

טישה 155

גיא עדן

2023-10-09

טיישה 155

גיא עדן

2023-10-09

הדיילט מדגימה איך משתמשים בהתקן הציפה שתחת למשוב, ואייך מתפעלים את ערכות החמצן שמעל לראש, מבטיחה שהערכה תיפתח במקרה התרסקות. מצביעה על מושבי המעבר המהווים מסדרון מילוט בחירותם.

אני רומז לענת לשים לב טוב. כי הפעם הוא הפעם היחידה שההסביר הזה רלוונטי באמות. רלוונטי מתמיד. ללא ציניות.

מתעוררים הבוקר ליום קרייר ב羅מניה. היום האחרון מתוך שבוע של טיול ג'יפים בטרנסילבניה. ענת אומרת לי "בלאגן בארץ"

אני מגיב בביטול שהוא סתום עוד אפיוזדה שלבטה תחלוף במהרה.

במשך השעות מתגלח גודל הזוגה. חטופים. בסיסים שנמחקו. עידן מעודכן שגבול עזה התעדכן.

התעדכן לרעתנו.

עדן אומר לי שאני לא מבין מה באמת קורה. עידן מספר לי שקרו דברים שהעולם עוד לא ראה.

ואני באמת לא קולט.

לטיילים לעבר גוש דן אף אחד כבר לא מתינויחס.

ואני רוצה למסך מהילדים הקטנים. לגונן. להסתיר.

כאני נכנס לחדר שלהם במלוון, ראיתי כבר מעודכן, קרא בפורומים בווטסאפ. אולי אף יותר מעודכן ממוני. לך תדע. אני לא חופר.

הילדים מעודכנים אחד את השני במוחירות לא הגיונית.

כל פעם שיש אזעקה בארץ, הם מעודכנים מי בממץ, מי שמע נפילה. כייתה ח', ואלה העדכנים שלהם.

רומניה. ווצאים מסיביו.

סיביו (Sibiu) היא עיירה בדרום טרנסילבניה שברומניה. מקיפים את אגם בלה הקסום בטיטול רגלי, ותוך כדי כך ליאור מקריא לנו עשרות הודעות שקיבל מחברים לכיתה, איך כל אחד רץ לממד. חוותות סובייקטיביות מהאזור.

בארכות החרריים מחקלים לנו פיצות. הביאו במיעוד בשביili פיצה עם מיניبشرים. אבל אני לא בקטע של פיצה.

ווצאים מהמסעדה לנטייה דרך מעבר טראנספאג'רשון קורתה זה אריגש. לדברי המדריך, הקטע הכى יפה ברומניה.

אלדד, המדריך, גם מבטיח לראות דובים בצדדי הדרכים.

אבל למי יש ראש לראות דוב ...

אלדד מנסה להסביר את תשומת לבנו מהחדשנות בארץ, ולתבלן את הדרך בספרורים מהוווי המקום. הוא גם קצר מצlich ואנחנו מדי פעם שוכחים מהמצב החורבה בארץ לכמה שנים.

זה היום האחרון לטיטול. הלילה טסים ארצה.

כל כמה דק מרפרש את האפליקציה, לראות אם הטישה יצאת. כי רוב הטיסות בטלות ומボוטלות הימים. במיעוד בחברות הטישה הזרות.

ענט מציעעה שאולי נשאר ברומניה עוד מס ימים, עד יעבור זעם. למה לסכן את הילדים?

המשפט הזה מכניס אותנו לSchedulerה.

במשך כמה שעות אני בكونפליקט גדול.

מסתגר בפינה שלי. שוקל בעד ונגד.

אני מתיעץ עם חברים, שואל לדעתם.

עוברות עלי שעوت לא פשותות, בין הדובים והשועלים של אלדד, הטבע השופע יירק, לבון הקונפליקט ... להישאר עם שני הילדים הצעריים שלי, ולהפקיד את שני החילילים שלי בלבד באיז? להשאר? לחזור? לברוח? להשאר? לחזור?

ומה בעצם אני משדר לילדים הצעירים? בריחה? מה אני משדר לילדים שלי שmaginim על המולדת ביחידה שלהם? נטישה? דיסוננס קוגניטיבי הכி חריף.

מחזק מחברים, אני מחליט שמקומנו בארץ. לא לשוטט ברחובות בוקרשטי. לא אמתין שהיה נעים ונוח לחזור, וגם אז... לך תדע متى תהיה טישה חזרה. לאربعתנו.

אנחנו מצטידים במזון יבש, לכל מקרה שלא יהיה. אנחנו בכוונות ספריגה. המון סימני שלו.

המוני תרחיישים מקבילים רצים בראש.

בדלק הצ'קיין בשדה התעופה, הדילית יודעת לספר שטיטה 155 בוטלה לפני שעתיים. והוחזרה לטיסה סדירה לפני שעה.

אנחנו מוסרים את המזוזות שלנו, בתקווה שנשוב לראותם בבן גוריון.

אנחנו מתקדים אל עבר השער שלנו, רואים שרוב הטיסות לארץ בזו אחר זו מתבטלות להן, חברות הביטוח לא מסכימות לבתו את חברות התעופה שמטיסות מטוס לאזר לחימה. וחלקו של הטיסות אף מופנות בחזרה לנמל המוצא שלהם. לא אפשרים נחיתות בישראל.

שעת הבודינג, העלייה למtooס כבר הגיעו לפני חצי שעה. אבל לא נותרים לאנשים לעלות למtooס.

ספקולציות.

הbos שלו, יונתן, מתקשר לענת, להתעדכן לגבי המצב.

אחרי עוד חצי שעה, מדפיסים מניפסט נושאים מלא. (זה תמיד הפרוטוקול? למה להדפיס?) וסוף סוף מעלים אותו למtooס.

אנחנו יושבים במtooס זמן שנדמה כנצח.

ענת מראה לי פост שמדובר על אלף טילים בשעותים האחרונות אל עבר גוש דן. ולראשלץ.

לשם אנו מועדים.

אני עוד לא בטוח שהמטוס יمرיא. הילדים מעד לחוצים. ליואר לא רוצה לחזור לארץ מוכת טילים. הוא מעד חשש. אני די משוטק מפחד. מה אני עשו לילדיים שלי? וענתה, שהעדיפה להשאר עוד כמה ימים בבודפשט, אולי זה היה הדבר השפוי? אבל הבית שלי בבסיס, והבן שלי בבסיס, מה לגבים? אני מספר ליואר שהארץ שלנו היא שלנו. שזה מה שיש לנו. כן, אזעקה וטיל פעם בשנה, שנתיים, אבל רוב הזמן טוב. ואי אפשר לבסוף מהבית. מספר לו שיש ילדים בעוטף שזו השגרה בעבורם. ואני חושב לעצמי, מה אתה עשו? מביא את הילדיים לאזרור לחיימה... אזעקות. איך לחזור מהשدة הביתה בכלל? ומה אם תהיה אזעקה בדרך? ובכלל, אין מוניות... איך נגיע? ברגל? המטוס עתיד לנחות ב 3 לפניות בוקר. חוסר וודאות. איזה איש שפוי מביא שני ילדים לאזרור לחיימה? ליואר תולה بي מבט מתחנן, ושאל אם משהו רע עלול לקרות לעידן או לספיר. נשבר הלב.

כולם מלבדי נרדמים.

זו הקללה הקבועה שלי, לא יכול להרדים בטיסות. במיוחד לא בטיסה זו. מסתכל בקנאה בכל הנרדמים סבבי. שמצטחחים להמלט מהמחשבות הטורדיניות לשעה קלה. ליאור רואה שאני בסטרס, והוא מנחם אותו. מלטף אותו. אני מנסה להיות מנוח, ויוצא מנוחם.

ואז ליאור מעלה משללה: "שהערבים יחליטו שלא שווה להם הלחימה זו, ופושוט יתחרטו, ויזרו לנשים שלהם, לבתים שלהם, לישון."

אנחנו מחייכים, ומצטרפים לתפילה הדומה של ליאור.
אנחנו כבר מעל ישראל.

הפעם המטוס לא עובר במסלול הרגיל. לא נכנס ממערב. אלא נכנס לישראל מצפון,
ועובר את כל שמי הארץ בדרכו לוד.

זה מלול שלאורכו יש מגון של כיפות ברזל.
מסלול ששומר לעיתות חירום בלבד.
מסלול חגיגי.

אני מתאמץ להציג דרך החלון ולראות שיגורים. ויירוטים.
מחפש מופע זיקוקים של יום העצמאות.

חווש ממחבל אקראי שייגר טיל כתף לעבר המטוס שלנו.
למה לא, זה אחלה ריאיטינג לאינסטווש שלו. המחבל שהפעיל מטוס נסעים מעל תל
אביב.

הנחמה היחידה שלי היא שליאור ואני לא ידעו מה פגע בהם. הם יתאידו תוך 700
מיילשניות. ללא כאבים.

חשוב לשמר על אופטימיות. לראות את הצד החיובי בכל סיטואציה.
המטוס בקושי מאט לקרה הנחיתה. הנחיתה ממש קשה. כנראה תקנה לשעת
חירום. לא להאט לקרה הנחיתה. שיהיה יותר קשה לפגוע בנו.
אחרי שהגלאים פוגעים בקרקע,colm מוחאים כפיים, צווקים מילות הודיה
וזירבון לטיס. זה מרנש אותו. בדרך כלל אני לא אוהב את מחיאות הcppים של
הישראלים בנחיתה. מחיאות הcppים אלה שמורות לישראלים. וזה תמיד מבדר
אותו.

אבל הפעם יש לזה משמעות מיוחדת.
זהו מרגש.

אנחנו יורדים מהמטוס בחוסר סבלנות. אני מורה לילדיים לאן רצים, לפי השילוט,
למרחבים המוגנים, במקרה אזעקה.

אני עדין לא יודע אם נצליח למצאה מונית. המוניות שהזמננו לא מגיעה. אין נהג אמץ מספיק כדי לעשות נסיעה לראשן לציוון.

מסתכלים על אולם היוצאים בקומת מתחנתנו. הכל נטוש לגמרי.

אחרי שיווצאים מביקורת המכს אנחנו רואים מאות אנשים יושבים ושוכבים בלווי. מהচיכים לטישה יוצאת. חלקם תיירים שבורחים מאזור העימות. אי אפשר להשיג טיסות יוצאות.

מוחץ לטרמינל עוד מאות רבות של אנשים. זה מזכיר לי מחנה פליטים. אנשים ישנים ברחוב ועל הספסל עם מזון מאולתר. כאב הלב.

אני מזמין נסעה ב Gett.

תווך עשר דק מגיע נהג חביב. תמהוני, אך שירוטי וחביב. הצלחנו להגיע הביתה בלי אזעקות בדרך.

גם כן הישג.

ועכשיו יתחילו הימים המורכבים באמות.